

ยางนา

1. ชื่อพันธุ์ไม้ ยางนา
2. ชื่อสามัญ (ไทย) ยางนา ยางขาว ยาง ยางแม่น้ำ ยางหยวก ยางกุ้ง (เลย) ยางควาย (หนองคาย) ยางเนิน (จันทบุรี) ราลอย (สุรินทร์) ลอยด์ (นครพนม) ทองเหล็ก (ละว้า) ยางตัง (ชุมพร) จะเดี้ยล (เขมร) เคาะ (เชียงใหม่) ขะยาง (นครราชสีมา) กาดิล (ปราจีนบุรี)
(อังกฤษ) Yang. Gurjan or Garjan.
(พม่า) Kayin Kanyin-byv.
(ลาว) Nhang, Nhang Khao, Nhang mouk.
(กัมพูชา) Chhoeuteal than, Chur tuk, Gnang.
(เวียดนาม) Dzaunuoc, Dzau con rai trang
3. ชื่อวิทยาศาสตร์ Dipterocarpus alatus Roxb.
4. ชื่อวงศ์ Dipterocarpaceae
5. การกระจายพันธุ์ตามธรรมชาติ

ชอบขึ้นเป็นกลุ่มตามที่ราบริมลำธาร ในป่าดิบทั่วไป ที่มีดินอุดมสมบูรณ์ ดินลึกและมีความชุ่มชื้นเพียงพอ สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางเฉลี่ย 200 – 600 เมตร

ไม้ยางนาจะพบอยู่ทั่วไป ตั้งแต่ประเทศอินเดีย บังคลาเทศ ศรีลังกา พม่า ไทย ลาว เวียดนาม กัมพูชา มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ โดยปกติจะพบไม้ยางนาในป่าดิบแล้ว ในที่ราบลุ่มใกล้ ๆ ลำน้ำ หรือในพื้นที่น้ำท่วมถึง หรือเกิดจากดินตะกอนหลังน้ำท่วม เข้าใจกันว่าน้ำจะพัดพาไม้ยางนาให้กระจายไปจากแหล่งเดิม เจริญเติบโตขึ้นในบริเวณดังกล่าวได้ดี ในประเทศไทยไม้ยางนาขึ้นอยู่ทุกภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ในจังหวัดเชียงราย เชียงใหม่ ลำพูน ตาก กำแพงเพชร นครสวรรค์ อุทัยธานี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบทั่วไปในจังหวัดเลย ขอนแก่น และนครราชสีมา ภาคกลาง พบทั่วไปในจังหวัดสระบุรี นครนายก และกาญจนบุรี ภาคตะวันออกสามารถขึ้นอยู่ในพื้นที่จังหวัดปราจีนบุรี

ชลบุรี จันทบุรี ฉะเชิงเทรา และตราด ภาคใต้ พบที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และตรัง

ปัจจุบันปริมาณไม้ยางนาในประเทศลดลงมาก เนื่องจากการบุกรุกทำลายป่าไม้เพื่อใช้ประโยชน์ที่ดินสำหรับเกษตรกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่อุดมสมบูรณ์ใกล้ ๆ แหล่งน้ำที่มีไม้ยางนา ขึ้นอยู่จะเป็นที่ต้องการเพื่อการเพาะปลูกมาก การเจาะโค่นต้นไม้ยางนาเพื่อเอาน้ำมันยางโดยใช้ไฟสุ่มเผาเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำลายแหล่งพันธุ์กรรมไม้ยางนา ไฟที่สุ่มเผาจะทำลายต้นไม้ให้เป็นโพรงและล้มลงได้ง่ายเมื่อมีลมพายุ นอกจากไฟที่สุ่มเผาอาจตกลงสู่พื้นลูกกลามออกมาเผาผลาญกล้าไม้ที่อยู่รอบ ๆ บริเวณนั้นได้ มีการตัดฟันไม้ยางนาลงมาใช้ประโยชน์กันมาก เนื่องจากคุณลักษณะและคุณสมบัติของไม้ยางสามารถแปรรูปใช้ประโยชน์ได้มากและง่าย นอกจากนี้การสืบพันธุ์ตามธรรมชาติของไม้ยางนาเอง คือ เมล็ดยางนามักจะถูกแมลงเจาะทำลายขณะที่ยังติดอยู่บนต้น เมื่อร่วงหล่นลงมาในช่วงฤดูร้อน ความชื้นในเมล็ดจะลดลงอย่างรวดเร็ว และสูญเสียความมีชีวิตเพียงในระยะสั้น ๆ ถ้าไม่ได้รับความชื้นเลย ก็จะไม่มีการงอกตามธรรมชาติได้ และการเกิดไฟไหม้ในพื้นที่บ่อยครั้ง ก็ทำลายกล้าไม้ให้ตายไปอีกเช่นกัน

6. ลักษณะทางวนวัฒนวิทยา

ไม้ยางนาเป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ ไม่ผลัดใบ ใบแก่จะร่วงลงมา ขณะเดียวกันจะแตกใบใหม่มาทดแทนทันที เนื่องจากมักขึ้นอยู่ในที่ลุ่ม ความชื้นสูง จึงสามารถผลิตใบใหม่แทนได้ เมื่อโตเต็มที่ไม้ยางนาจะมีความสูง ประมาณ 30 – 40 เมตร ความสูงถึงกิ่งแรก ประมาณ 20 – 25 เมตร หรืออาจมากกว่าถ้าอายุมาก ๆ

ลำต้น เปลาดตรง เปลือกเรียบหนา สีเทาอมขาว โคนต้นมักเป็นพูพอน โดยเฉพาะในพื้นที่ซึ่งมีความชื้นสูงมาก ๆ เรือนยอดเป็นพุ่มกลมหนา เนื้อไม้สีน้ำตาลแดง

ใบ เป็นรูปไข่ ปลายแหลมคล้ายใบหอก ขนาดกว้าง 8 – 15 ซม. ยาว 20 – 30 ซม. เนื้อใบหนา ปลายใบสอบเรียว โคนใบเรียว เส้นแขนงใบมี 14 – 17 คู่ ก้านใบยาว 4 ซม. กาบหุ้มยอดหรือใบอ่อน มีขนอ่อนสีน้ำตาล ผิวใบมีขนอ่อนและเส้นใบเห็นชัด

ดอก เมื่อถึงระยะออกดอกผลได้แล้ว การแตกใบอ่อนของยางนาจะเกิดเพียงครั้งเดียว พร้อมทั้งมีตาดอกเกิดขึ้นที่ข้างกิ่งที่แตกออกมาใหม่ เมื่อใบอ่อนเริ่มคลี่ออก ช่อดอกก็จะเริ่มขยายตัวไปพร้อม ๆ กัน และจะมีการเจริญของดอกจากโคนไปยังปลายของช่อดอก ดอกมีสีชมพู ออกดอกช่วงเดือนธันวาคม – มกราคม ดอกออกเป็นช่อสั้น ๆ ตามง่ามใบตอนปลายกิ่ง กลีบรองดอกตอนโคนเชื่อม

ติดกันเป็นรูปถ้วย และมีก้านยาว 5 ก้าน โคนก้านประสานติดกัน ปลายก้านบิดเวียนตามกันแบบ กังหัน เกสรตัวผู้มี 29 อัน รังไข่มี 3 ช่อง ไข่อ่อนช่องละ 2 อัน

ผล หลังจากผสมเกสรแล้วจะพัฒนาเป็นผล ช่อหนึ่ง ๆ จะมี 1 – 2 ผล หรือบางครั้งอาจ มากกว่า และใช้เวลาประมาณ 100 วัน ผลจะแก่พอที่จะเก็บมาขยายพันธุ์ได้ ผลยางนาจะมีปีก 2 ปีก ยื่นออกมาจากปลายผลห่อหุ้มส่วนล่างของผลหรือบริเวณที่จะงอกเป็นรากไว้ ภายในมีเมล็ดเดี่ยวเป็น ลักษณะคล้าย ๆ แป้งสีขาวมีริ้วสีน้ำตาลกระจายอยู่ทั่วไป ภายในสุดจะเป็นใบเลี้ยงและคัพภะที่จะ เจริญเติบโตต่อไปได้ ผลหรือเมล็ดที่สมบูรณ์จะต้องมีเปลือกหุ้มที่พองนูนสม่ำเสมอ และถ้าผ่าดูภายใน เมล็ดต้องสดนิ่มจับดูรู้สึกเหนียวนุ่ม เพราะมียาง ถ้าเป็นผลที่แห้งและเมล็ดล่อนไปติดเปลือกหุ้มเมล็ดก็ จะเป็นเมล็ดเสียใช้ขยายพันธุ์ไม่ได้ ไม่ยางนาจะให้ผลจำนวนมาก ผลจะแก่จัดในต้นเดือนพฤษภาคม แล้วจะร่วงลงสู่พื้นดิน ผลยางนาที่ร่วงหล่นถึงพื้นดินจะเป็นเมล็ดดีเพียงประมาณ 30%

7. การขยายพันธุ์

การขยายพันธุ์เพื่อปลูกสร้างสวนป่านิยมใช้ผลเพื่อการขยายพันธุ์ เนื่องจากสามารถเตรียมกล้า ได้จำนวนมาก ๆ และสะดวกในการดูแลรักษา โดยเก็บเมล็ดยางนา ซึ่งผลจะแก่จัดในเดือนมีนาคม ถึง เดือนพฤษภาคม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศแต่ละท้องที่ ไม่ยางนาในประเทศไทยพบว่า ในภาคใต้ จะแก่ก่อนในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือจะแก่หลังสุด การแก่ของผลยางนา สังเกตได้จากสีของปีกจะเปลี่ยนจากสีเขียวเป็นสีน้ำตาล การเก็บเมล็ดควรเก็บจากต้นลงมาใช้จะดี ที่สุด เมล็ดที่ร่วงหล่นลงมาแล้ว อาจเป็นเมล็ดเสียที่ร่วงเพราะแมลงเจาะ หรือลมพายุพัดให้ร่วงลงมา โดยยังไม่แก่จัดก็ได้ ผลที่แก่จัดพร้อมที่จะเก็บได้แล้ว ดูได้จากสีของผลหรือปีกที่จะเปลี่ยนจากสีเขียว มาเป็นสีน้ำตาลอ่อน ๆ ก็ทำการเก็บเมล็ดได้แล้วไม่จำเป็นต้องรอให้เป็นสีน้ำตาลเข้ม เพราะเมล็ดจะ สูญเสียความชื้นภายในเวลาอันรวดเร็วจนไม่อาจใช้เพาะเป็นต้นกล้าไม่ได้ เนื่องจากความมีชีวิตของ เมล็ดเกี่ยวข้องกันเป็นอย่างมากกับความชื้นภายในเมล็ด และพบว่า ถ้าความชื้นภายในเมล็ดน้อยกว่า 30% เมล็ดในวงศ์ยางจะตาย หรือมีเปอร์เซ็นต์การงอกน้อยมาก ดังนั้นเมล็ดเมื่อเก็บมาจากบนต้นแล้ว ให้รีบทำการเพาะทันที

กรณีที่ไม่ม่มีขนาดสูงใหญ่เกินกว่าที่จะป็นขึ้นไปเก็บได้ ต้องเก็บจากเมล็ดที่ร่วงลงมา จะต้อง คัดเลือกดูเฉพาะเมล็ดที่ยังสดและสมบูรณ์อยู่เท่านั้น จากการวิจัยพบว่า เมล็ดที่ร่วงหล่นลงมาเองจะมี เมล็ดดีเพียง 57 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น นอกนั้นจะถูกแมลงทำลาย 34 เปอร์เซ็นต์ และเน่าเสีย 9 เปอร์เซ็นต์

การเพาะเมล็ดยางนา ต้องรีบเพาะชำทันทีหลังจากเก็บเมล็ดมาแล้ว ก่อนเพาะตัดปีกเมล็ดออกก่อน โดยหยอดเมล็ดลงถุงเพาะชำ หรือเพาะในกระบะเพาะชำ ใช้ขี้เถ้ากลบเป็นวัสดุเพาะชำวางเมล็ดให้ส่วนที่อยู่ระหว่างปีกหงายขึ้น กดเมล็ดให้จมลงในวัสดุเพาะชำให้ส่วนที่จะพัฒนาเป็นรากโผล่ขึ้นมาระดับผิววัสดุเพาะชำ แล้วรดน้ำให้ชุ่มก็จะสามารถงอกได้ภายใน 5 – 6 วัน

ในการเตรียมกล้าไม้จำนวนมาก ๆ ให้ทำการเพาะเมล็ดในกระบะหรือหลุมเดิม โดยนำเมล็ดมากองสุมกันเด็ดปีกออกก่อน แล้วใช้กระสอบป่าน ฟาง หรือขุยมะพร้าว คลุมทับเมล็ดไว้ แล้วรดน้ำให้ขึ้นเข้าเย็นทุกวัน ข ประมาณ 5 – 7 วัน เมล็ดก็จะงอก แล้วย้ายชำลงถุงต่อไป เมล็ดจะทยอยงอกไปประมาณ 1 เดือน ก็จะหยุดการงอก

วัสดุเพาะชำสำหรับบรรจุถุงสำหรับย้ายชำอาจจะใช้ดินบริเวณที่มีกลุ่มต้นยางขึ้นอยู่ผสมกับหน้าดินทั่ว ๆ ไปก็ได้ แต่จากการทดลองของศูนย์เมล็ดพันธุ์ไม้ป่าอาเซียน – แคนาดา พบว่าวัสดุเพาะชำกล้าไมยางนาที่ดีควรเป็นขุยมะพร้าวผสมกับหน้าดินจากกลุ่มไมยางนาขึ้นอยู่ตามธรรมชาติ ซึ่งมีเชื้อไมคอร์ไรซาปะปนอยู่ด้วย ในอัตรา 1:1 และใช้ปุ๋ยออสโมคอต กล้าละ 0.5 กรัม สำหรับเร่งการเจริญเติบโต ได้กล้าไมยางนาอายุ 4 เดือน สูง 25 – 30 ซม. พร้อมทั้งจะปลูกลงในแปลงได้

เชื้อไมคอร์ไรซาที่พบในระบบรากของไมยางนาเป็นชนิด เคโตไมคอร์ไรซา กล้าไมยางนาที่ได้รับการปลูกเชื้อเอเคโตไมคอร์ไรซาจะมีการเจริญเติบโตดีกว่ากล้าไม้ที่ไม่ได้รับการปลูกเชื้อและเมื่อนำไปปลูกในพื้นที่สวนป่าก็จะมีอัตราการรอดตายสูง เพราะเชื้อราที่เจริญอยู่ที่รากช่วยเพิ่มพื้นที่ในการดูดซับน้ำและธาตุอาหารต่าง ๆ ป้องกันโรคที่อาจเกิดขึ้นที่รากและเพิ่มความทนทานต่อความแห้งแล้งให้แก่ต้นไม้ม

8. การปลูก การเจริญเติบโต และการปรับปรุงพันธุ์

การปลูกไมยางนาต้องพิจารณาปัจจัยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ประกอบด้วย ได้แก่

ดิน ยางนาจะเจริญเติบโตได้ดีในดินที่มีความอุดมสมบูรณ์สูง เป็นดินร่วนปนทรายระบายน้ำดี จะพบไมยางนาขึ้นอยู่ทั่วไปในบริเวณที่ดินเกิดจากการทับถม (alluvial soils) มีสภาพเป็นกรดอ่อน ๆ (pH 6 – 7) ไมยางนาจะไม่เจริญเติบโตในบริเวณที่เป็นดินเหนียวจัด น้ำท่วมขัง หรือบริเวณที่เป็นดินลูกรัง ดินตื้น หรือเป็นทรายจัด

ปริมาณน้ำฝน ยางนาเป็นไม้ที่ขึ้นอยู่ในป่าดิบแล้ง ต้องการความชื้นค่อนข้างสูงบริเวณที่จะปลูกไมยางนาต้องมีปริมาณน้ำฝนโดยเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 1,500 มม./ปี

ความสูงจากระดับน้ำทะเล ควรปลูกไม้ยางนาในบริเวณที่สูงไม่เกิน 500 เมตรเหนือระดับน้ำทะเลปานกลาง บริเวณที่เป็นไหล่เขาจะพบไม้ยางแดง (*Dipterocarpus turbinatus*) ขึ้นอยู่เท่านั้น

อุณหภูมิ ไม้ยางนาสามารถขึ้นอยู่ได้ในพื้นที่ซึ่งมีอุณหภูมิสูงได้ถึง 45 องศาเซลเซียส แต่ไม่ทนทานต่ออุณหภูมิต่ำ ๆ จนเกิดน้ำค้างแข็งได้

แสง ไม้ยางนาต้องการร่มเงาในระยะ 1 – 2 ปีแรก เมื่อโตเต็มที่ก็ต้องการแสงมากการเตรียมพื้นที่ปลูกไม้ยางนาจึงควรปลูกไม้ร่มเงาไว้ก่อนในระยะแรก เมื่อโตพอเป็นร่มเงาให้แก่ไม้ยางนาแล้วจึงปลูกไม้ยางนาตามลงไป และค่อย ๆ ตัดไม้ร่มเงาออกเมื่อไม้ยางนาโตพอที่จะตั้งตัวได้แล้ว พืชที่นิยมปลูกเป็นร่มเงาให้แก่ไม้ยางนาคือ กล้วย นอกจากจะใช้เป็นร่มเงาแล้ว กล้วยยังให้ความชื้นแก่ยางนาอีกด้วย นอกจากนี้กล้วยยังให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจในระยะสั้น ๆ และสามารถปลูกควบไปกับไม้ยางนาได้เป็นเวลายาวนานเป็น 10 ปี โดยใช้ระยะปลูกที่เหมาะสม

ระยะปลูกที่นิยมใช้ในการปลูก ไม้ยางนา คือ 4 x 4 เมตร ในตอนแรก แล้วตัดสาขายระยะออกเมื่อต้นยางนาโตมีการเบียดเสียดแข่งขันทั้งทางระบบรากและเรือนยอด โดยตัดสาขายระยะออกตามความจำเป็น

ไม้ยางนาเป็นไม้หวงห้าม เมื่อปลูกแล้วสามารถนำมาขึ้นทะเบียนเป็นสวนป่าเอกชนได้ตามพระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ. 2535

ไม้ยางนาจะเจริญเติบโตแตกต่างกันไปตามสภาพพื้นที่และสภาวะแวดล้อม เนื่องจากสภาพสิ่งแวดล้อมทางภาคใต้และตะวันออกมีปริมาณน้ำฝนมาก ทำให้ไม้ยางนาเจริญเติบโตได้ดีกว่าทุกภาค ได้มีผู้ทำการศึกษาการเจริญเติบโตของไม้ยางนาในสภาพป่าธรรมชาติและสวนป่าพบว่า ไม้ยางนาในป่าธรรมชาติดงฟ้าห่วน จังหวัดอุบลราชธานี มีอัตราการเจริญเติบโตทางความสูงเฉลี่ยปีละ 1.15 เมตร และเส้นผ่าศูนย์กลางที่ระดับอก เฉลี่ยปีละ 3 ซม. และการเจริญเติบโตของไม้ยางนา อายุ 21 ปี ในสวนป่าไม้ยางนาสวนรุกขชาติมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี ระยะปลูก 2 x 2 เมตร พบว่า มีเส้นผ่าศูนย์กลางที่ระดับอก (1.30 เมตร จากระดับพื้นดิน) เฉลี่ย 16.85 ซม. ความสูงเฉลี่ย 10.53 เมตร มีอัตราการเจริญเติบโตทางความสูงเฉลี่ยปีละ 0.50 เมตร และทางเส้นผ่าศูนย์กลางเฉลี่ยปีละ 0.80 ซม. บริษัทไม้อัดไทย จำกัด ได้ทดลองปลูกไม้ยางนาที่สวนป่าห้วยระบำ อำเภอลานสั๊ก จังหวัดอุทัยธานี บริเวณที่ปลูกเป็นไหล่เขา อายุ 13 ปี ระยะปลูก 2 x 2 เมตร มีความโตทางเส้นผ่าศูนย์กลางที่ระดับอก เฉลี่ย 11.14 ซม. ความสูงเฉลี่ย 9.46 เมตร ปัจจุบันบริษัทไม้อัดไทย จำกัด ได้ทดลองปลูก

ไม่ยาวนานไว้ในสวนเก็บเมล็ดพันธุ์ไม้เลื้อย พบว่าได้ผลดี การปลูกไม้มีค่าต่างชั้นอายุในรูปแบบนี้จะทำให้ผู้ลงทุนได้รับผลตอบแทนมากขึ้น

9. วนวัฒนวิธี และการจัดการ

การจัดการสวนป่าภายหลังที่ปลูกต้องมีการบำรุงรักษาให้กล้าไม้มีอัตราการรอดตายและเจริญเติบโตสูง โดยการกำจัดวัชพืชควรทำปีละ 2 – 3 ครั้ง ด้วยการถางวัชพืชออกแล้วถากรอบโคนต้น การกำจัดวัชพืชอาจจะใช้มีดถาง หรือใช้รถไถเข้าไถกลบวัชพืชก็ได้ หรืออาจจะใช้สารเคมีช่วยกำจัดในกรณีที่ต้นไม้โตแล้วและมีวัชพืชหนาแน่นและรุนแรงเป็นวัชพืชที่ปราบยาก

การใส่ปุ๋ย หลังจากปลูกแล้วก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องดำเนินการ โดยทำการใส่ปุ๋ยในต้นฤดูฝนปีละ 1-2 ครั้ง ปุ๋ยที่ใช้จะเป็นปุ๋ยเคมี หรือปุ๋ยอินทรีย์ก็ได้ ถ้าเป็นปุ๋ยเคมีควรทดสอบดินก่อนว่าขาดธาตุอาหารตัวใดบ้าง

การป้องกันไฟ เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องดำเนินการมิให้ไฟไหม้สวนป่า ไฟจะเผาผลาญทำลายทุกอย่างในสวนป่าให้เสียหาย ต้นไม้ที่ปลูกตายหรือหยุดการเจริญเติบโต การป้องกันไฟจึงต้องทำในช่วงฤดูแล้ง ตั้งแต่เดือนธันวาคม – พฤษภาคม ของทุกปี โดยกำจัดวัชพืชให้เหลือน้อยเบาบางที่สุด ทำแนวกันไฟทำการชิงเผา และประชาสัมพันธ์ถึงอันตรายและโทษของไฟต่อสวนป่า เป็นต้น

การตัดสาขายระยะ เมื่อต้นไม้เจริญเติบโตมีการเบียดเสียดกันทางเรือนยอดแล้วก็จำเป็นต้องทำการตัดสาขายระยะออก ไม่ยาวนานที่ปลูกระยะ 4 X 4 เมตร อาจตัดสาขายออกให้เหลือ 8 X 8 เมตร หรือใช้วิธีการคัดเลือกตัดสาขายระยะ โดยเลือกเอาต้นที่มีลักษณะด้อยถูกต้นอื่นเบียดบังออก เหลือแต่ต้นที่มีลักษณะเด่นไว้ให้เติบโตจนถึงรอบตัดฟัน

การป้องกันแมลง ไม่ยาวนานเมื่อปลูกเป็นกลุ่มจะส่งเสริมให้มีแมลงเจาะลำต้นมากขึ้นจึงต้องมีการตรวจตราอยู่อย่างสม่ำเสมอ และหาทางกำจัด วิธีหลีกเลี่ยงที่ได้ผลคือ พยายามปลูกผสมกับไม้ชนิดอื่น

10. การใช้ประโยชน์

ไม่ยาวนานเป็นไม้ขนาดใหญ่ ลำต้นเปลาตรง ปราศจากกิ่งก้านให้ปริมาณเนื้อไม้มากเนื้อไม้สีน้ำตาลปนแดง หรือสีแดงเรื่อๆ หรือน้ำตาลหม่น เส้นตรง เนื้อหยาบ แข็งปานกลางใช้ในร่มทันทานเลื่อย ไสกบ ตบแต่งได้ดี มีความถ่วงจำเพาะประมาณ 0.70 ความแข็งประมาณ 471 กิโลกรัม ความแข็งแรงประมาณ 888 กก./ตร.ซม. ความตื้อ ประมาณ 90,200 กก./ตร.ซม. ความเหนียวประมาณ

2.14 กก.-ม. ความทนทานตามธรรมชาติตั้งแต่ 1-10 ปี เฉลี่ยประมาณ 4.3 ปี ออบน้ำยาได้ง่าย ส่วนใหญ่แล้วใช้ในการก่อสร้างทั่วไป ทำไม้บาง ไม้อัด ออบน้ำยาแล้วสามารถใช้งานภายนอกได้ดีและทนทาน เช่น ทำหมอนรางรถไฟ น้ำมันยางที่ได้จากการเจาะต้นใช้ทาไม้ ยาแนวหรือ ทาเครื่องจักรสาน ทำได้ ทำยาเป็นต้น

แหล่งที่มาของข้อมูล

http://www.dnp.go.th/Pattani_botany/%E0%B8%9E%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%98%E0%B8%B8%E0%B9%8C%E0%B9%84%E0%B8%A1%E0%B9%89/%E0%B9%84%E0%B8%A1%E0%B9%89%E0%B9%80%E0%B8%AD%E0%B8%99%E0%B8%81%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%AA%E0%B8%87%E0%B8%84%E0%B9%8C/%E0%B8%A2%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%99%E0%B8%B2/%E0%B8%A2%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%99%E0%B8%B2.html